

Книгата на Даниил — Шестдесет и пета част

Пророческото разкриване: Разбиране на разочарованието от 18 юли 2020 г. и разгръщащата се вест на среднощния вик в последните дни

Jeff Pippenger

2024-01-29

На 18 юли 2020 г. настъпи първото разочарование за Божието последно реформаторско движение. То отбеляза опорна точка в историята на третото „горко“, която е историята на късния дъжд, а също и историята на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Тази история е била представена от всяко реформаторско движение в свещената история, а по-специално е била представена от историята на милеритското движение и онагледена чрез притчата за десетте девици; и тя представлява пророческата история, която всеки пророк е разпознал.

18 юли 2020 г. представлява първото разочарование на движението и като такова бележи настъпването на времето на забавяне в притчата за десетте девици и в Авакум. В историята на милеритите същите доказателства, които доведоха до тяхното погрешно прогласяване, бяха видени да установяват истинската дата. Тогава времето на забавяне от притчата за десетте девици беше разпознато като настоящата истина, и това време на забавяне беше същото време на забавяне в Авакум, втора глава. Притчата за десетте девици се повтаря до най-малката подробност и тази действителност показва, че само онези, които са били въввлечени в разочарованието, са кандидати да бъдат или мъдра, или неразумна девица.

Голямото тяло на лаодикийския адвентизъм бе изпитано с настъпването на третото горко на 11 септември 2001 г., и когато несбъдналото се предсказание за 18 юли 2020 г. отмина, лаодикийският адвентизъм бе оставен назад да се носи безцелно обратно към Рим, както и протестантите в милеритската история.

Милеритите не само разпознаха времето на забавянето като изпълнение на притчата за десетте девици, но и видяха, че в Авакум заповедта да се чака видението, макар и да се бави, е същият пророчески ориентир. Така Авакум потвърждава, че видението, което е било погрешно представено и което е породило първото разочарование, е видението, което ще „говори“ в края.

Защото видението е още за определеното време; но накрая то ще проговори и няма да излъже: ако и да се забави, чакай го; защото непременно ще дойде, няма да се забави.
Авакум 2:3.

Вестта, която предизвика първото разочарование, беше същата вест, която трябваше да бъде разпозната като изпълняваща се в близкото бъдеще, но тя все още се основаваше върху предишните пророчески доводи, които бяха използвани в първото погрешно провъзгласяване.

В милеритската история народът на предишния завет бе изпитан най-напред, а след това бе изпитан народът на новия завет. Изпитът за протестантите започна, когато първият ангел от Откровение десета и първият ангел от Откровение четиринадесета (защото те са един и същ ангел) слезе на 11 август 1840 година. Техният изпит завърши с първото разочарование и с идването на втория ангел от Откровение четиринадесета.

В историята на милеритите изпитът за милеритите започна с идването на втория ангел при първото разочарование и завърши с идването на Среднощния вик, който сестра Уайт представя като множество ангели, които се присъединяват към втория ангел. Под силата на Светия Дух милеритите, които разпознаха и приеха вестта на Среднощния вик, тогава бяха отделени от милеритите, които не разпознаха вестта, която падаше навсякъде около тях. На 22 октомври 1844 г. пристигна третият ангел и видението, което се бе забавило, тогава проговори.

В историята на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди първо бяха изпитани хората на предишния завет, а след това — хората на новия завет. Изпитът за лаодикийския адвентизъм започна, когато първият глас на ангела от Откровение осемнадесета глава и третият ангел от Откровение четиринадесета глава (защото те са един и същ ангел) слезе на 11 септември 2001 година. Тяхното изпитание приключи с разочарованието от 18 юли 2020 година.

В движението на третия ангел изпитът за сто четиридесет и четирите хиляди започна с настъпването на първото разочарование и ще завърши с настъпването на вестта на Среднощния вик. Под силата на Светия Дух онези, които сега разпознават и приемат вестта на Среднощния вик, тогава се отделят от неразумните и нечестивите, които не разпознаха многостранната вест, която сега пада навред около тях.

При скоро предстоящия неделен закон проговаря вторият „глас“ на ангела от Откровение осемнадесета глава, което е и видението, което „се забави“ да проговори. То също така представлява вестта на третия ангел, която „нараства“ до силния вик.

Среднощният вик е представен като множество ангели, които се присъединяват към предишния ангел. Вестта на Среднощния вик има няколко съставни елемента, които допринасят за цялостната вест, а ангелите са символи на вестите. В милеритската история пионерът, посочван като водач в изнасянето на вестта на истинския Среднощен вик, беше Самюел С. Сноу. В тази история е добре документирано, че разбирането на Сноу за вестта на Среднощния вик се е развивало в течение на известен период от време.

Тази история се повтаря до самата буква и вестта на последния Среднощен вик се развива публично от края на юли 2023 г. насам. Тя не е просто вестта за исляма, но включва и вестта за запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Тя включва откровението, че двата рога на земния звяр и двата преминават през „смърт и възкресение“, тъй като са паралел на образа на звяра, който в същата история изпълнява пророческата гатанка, че „осмият е от седемте“. Тя включва откровенията, свързани със „скритата история“ на Седемте гръма, и изпълнява пророческата гатанка за „камъка“, който беше отхвърлен, но стана „глава на

ъгъла“, тъй като се разкрива, че „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава са нишката, която сплита заедно всички истини от историята на Милър с истините, които бяха разпечатани във времето на края през 1989 година. Псалмистът го казва така:

Камъкът, който зидарите отхвърлиха, стана глава на ъгъла. От Господа е това; чудно е в нашите очи. Този е денят, който Господ е направил; нека се радваме и веселим в него.
Псалми 118:22–24.

„Камъкът“, който бе първият „скъпоценен камък“, открит от Уилям Милър (а скъпоценните камъни са камъни), е „денят, който Господ е направил“. В предишни статии бе показано, че строежът и думите на заповедта за съботата са тъждествени със строежа на свещения цикъл от седем, както е изложен в двадесет и пета глава на Левит. Почиването в седмия ден беше предобраз на почиването на земята в седмата година, и когато двете заповеди се разглеждат по този начин, те дават свидетелство, че в библейските пророчества един ден представлява една година.

Те също така показват, че разбирането, което Милър провъзгласяваше относно Божието негодувание от „седем времена“ в Левит двадесет и шеста глава, е представено като „ден“, защото Господ установи свещения цикъл от седем години също тъй несъмнено, както създаде небето и земята за шест дни и си почина на седмия.

Когато Исус завърши притчата за лозето, Той зададе въпрос на фарисеите.

И тъй, когато дойде господарят на лозето, какво ще стори на онези лозари? Казват Му: Злочесто ще погуби тия зли човеци и ще даде лозето си на други лозари, които ще му отдават плодовете на времето им. Исус им казва: Никога ли не сте чели в Писанията: „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла; от Господа е това, и чудно е в нашите очи“? Затова ви казвам, че Божието царство ще бъде отнето от вас и дадено на народ, който принася плодовете му. И който падне върху тоя камък, ще се строши; а върху когото той падне, ще го смаже на прах. А когато главните свещеници и фарисеите чува притчите Му, разбраха, че за тях говори. Матей 21:40–45.

Притчата за лозето е притча за това как предишният избран народ е отминат, а царството е дадено на нов избран народ. „Камъкът“, който според Исус е бил отхвърлен, е „камъкът“, който или спасява, или погубва, според това как е приет. „Камъкът“ трябва да бъде библейска истина в контекста, в който Исус го употребява, защото има способността да принася праведен плод, а Христовата праведност се произвежда в мъжете и жените само когато приемат Неговото слово на истината.

Освети ги чрез Твоята истина; Твоето слово е истина. Йоан 17:17.

„Камъкът“ е учение, което или се приема, или се отхвърля, а Исус е Словото, и в книгата Деяния Петър отъждествява „камъка“ с Христос.

Нека бъде известно на всички вас и на целия израилев народ, че чрез името на Исус Христос от Назарет, Когото вие разпнахте, Когото Бог възкреси от мъртвите, чрез Него този човек стои пред вас здрав. Той е камъкът, който вие, зидарите, пренебрегнахте, и

който стана глава на ъгъла. И в никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между хората, чрез което трябва да се спасим. Деян. 4:10–12.

И след това в Първо Петрово той развива още по-нататък символиката на „камъка“, но я запазва в същия контекст на отминаването на един предишен заветен народ и на избора на един нов избран народ, който, както той заявява, „някога не бяхте народ, а сега сте Божий народ; не бяхте помилвани, а сега сте помилвани.“

Пристъпвайки към Него като към жив камък, отхвърлен наистина от хората, но избран от Бога и драгоценен, и вие също, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос. Затова и в Писанието е казано: „Ето, полагам в Сион краеъгълен камък, избран, драгоценен; и който вярва в Него, няма да се посрами.“ И тъй, за вас, които вярвате, Той е драгоценен; а за непокорните — „Камъкът, който зидарите отхвърлиха, Той стана глава на ъгъла“, и „камък за препъване и канара за съблазън“ — за онези, които се препъват в словото, бидейки непокорни; за което бяха и определени. 1 Петрово 2:4–8.

Петър казва за някогашния избран народ: „за непокорните — камъкът, който зидарите отхвърлиха, той стана глава на ъгъла, и камък за препъване, и скала на съблазън; именно за онези, които се препъват в словото, понеже са непокорни; за което и бяха определени.“

Исус е представен чрез всяка свещена илюстрация на основата.

Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос. 1 Коринтяни 3:11.

Основата, която милеритите положиха, беше Канарата на вековете (Камъкът).

„Предупреждението дойде: Не трябва да се допуска да навлезе нищо, което би разстроило основата на вярата, върху която градим още откакто вестта дойде през 1842, 1843 и 1844 година. Аз бях в тази вест и оттогава стоя пред света, вярна на светлината, която Бог ни е дал. Нямаме намерение да отместим нозете си от платформата, на която бяха поставени, докато ден след ден търсехме Господа с усърдна молитва, търсейки светлина. Мислите ли, че бих могла да се откажа от светлината, която Бог ми е дал? Тя трябва да бъде като Канарата на вековете. Тя ме е водила от самото време, когато ми бе дадена.“ Review and Herald, April 14, 1903.

Първият скъпоценен камък, който Милър откри и който стана част от милеритската основа, която е като Канарата на вековете, бяха „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава; и „седемте времена“ бяха първата основополагаща истина, която бе оставена настрана от онези милеритски пионери, които тъкмо бяха изградили милеритската основа. Именно строителите трябваше да отхвърлят основния камък. Този „камък“, който е образ на Христос, е също и денят, който Господ сътвори, защото Той направи седмия ден ден на покой, а седмата година — година, в която земята да почива. През 1863 г. основният камък бе отхвърлен, но той трябва да бъде направен „глава на ъгъла“ и „камък за препъване“ за

непокорните.

Вестта за исляма на третото горко е темата на реформаторското движение на сто четиридесет и четирите хиляди, а изпитателният процес започна, когато ангелът от Откровение осемнадесета глава слезе, докато големите сгради на Ню Йорк бяха съборени на 11 септември 2001 година. Адвентизмът мълчеше относно пророческото отъждествяване, че 11 септември 2001 година беше настъпването на „деня на източния вятър“. На 18 юли 2020 година те бяха оставени назад, когато двамата свидетели от Откровение, единадесета глава, бяха убити по улиците на онзи велик град. Изпитът на адвентизма беше приключил и изпитът за онези, които бяха изповядали, че разпознават вестта за исляма, беше в ход.

След като лежаха мъртви по улиците до края на юли 2023 г., мъртвите сухи кости тогава бяха събудени от първата вест на Езекиил. Втората вест на Езекиил е вестта за четирите ветрове на исляма от третото Горко, представляваща прогресивното разпечатване на вестта на Среднощния вик, която е видението, което се бавеше, и темата на целия период на движението. След това различни истини бяха разпечатани, защото вестта на Среднощния вик представлява многостранна вест. Първата истина, която се изправи пред мъртвите сухи кости, беше първата истина, отхвърлена от Лаодикийския адвентизъм, и тя представлява истината, която отбелязва прехода на Лаодикия към Филадельфия.

Истината е вестта за запечатването и затова трябва да се утвърди както в ума, така и в духа. Не е достатъчно да се признае, че периодът, през който двамата свидетели лежаха мъртви на улицата, е символ на разпръсването на „седемте времена“; необходимо е също и опитно приемане на истината.

Скъпоценностите на Милър, които представляват истините, разпечатани във времето на края през 1798 г., стават изпит за девиците от последните дни. Опитността на установяването в истината „духовно“ е представена от първата скъпоценност на Милър, а „интелектуалното“ установяване в истината е представено от ислямската вест на третото горко. Призивът към покаяние и изповядване, представен чрез „седемте времена“, определя дело, което се извършва съвместно с Христос в Пресвятото място, и е представено от видението „mareh“.

„Интелектуалното“ разбиране за исляма на третото горко е представено чрез видението „chazon“, и и двете са необходими за онези, които ще бъдат запечатани. През 1863 г. лаодикийският адвентизъм избра да възстанови Йерихон и остави делото си по възстановяването на Ерусалим. Йерихон е символ на благоденствие, както това е представено и чрез лаодикийската слепота.

„Една от най-мощните крепости в страната — големият и богат град Йерихон — се издигаше тъкмо пред тях, но на малко разстояние от стана им при Галгал. На границата на плодородна равнина, изобилстваща от богати и разнообразни произведения на тропиците, с дворци и храмове — обиталища на разкош и порок — този горд град, зад масивните си укрепления, отправяше предизвикателство към Бога на Израил. Йерихон беше едно от главните средища на идолопоклонството, като особено бе посветен на

Астарта, богинята на луната. Тук бе съсредоточено всичко най-порочно и най-унизяващо в религията на ханаанците. Израилевият народ, в чиито умове още бяха живи страшните последици от греха им при Вет-Фегор, можеше да гледа на този езически град само с отвращение и ужас.“ Патриарси и пророци, 487.

„Камъкът“, който строителите отхвърлиха през 1863 г., когато възстановяваха Ерихон, бяха „седемте времена“, които в последните дни щяха да станат истината (скъпоценността), която става „глава на ъгъла“, защото именно тази истина сплита заедно началото на адвентизма в движението на милеритите с края на адвентизма в движението на сто четиридесет и четирите хиляди. Тази скъпоценност, която е „седемте времена“, е също и „денят, който Господ е направил“, и тя е самият Христос, защото Той е Словото и Той е „Истината“. Темата за исляма е предметът, който произвежда очистването както на предишния, така и на новия избран народ, и двойното очистване започна на 11 септември 2001 г., който беше „денят на източния вятър“. В този ден стражите трябваше да пеят същата песен, която Христос пяха, когато прогласи притчата за лозето. Сто четиридесет и четирите хиляди пеят песента на Моисей („седемте времена“) и песента на Агнеца.

И видях като че ли стъклено море, размесено с огън; и онези, които бяха победили звяра, и неговия образ, и неговия белег, и числото на името му, стояха на стъкленото море, като държаха Божиите арфи. И пеят песента на Моисей, Божия слуга, и песента на Агнеца, като казват: Велики и чудни са Твоите дела, Господи Боже Вседържителю; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на светиите. Откровение 15:2, 3.

„Агнето“ е Христос, Който бе заклан, и Той бе заклан в средата на две хиляди петстотин и двадесет дни, като по този начин свързва в едно жертвата на Своя живот и кръвта Си (с които Той потвърди завета), заедно с Моисеевия „спор на Неговия завет“ в Левит, двадесет и шеста глава. Песента на Моисей и на Агнето е песента на *chazon* на пророческата история и песента на *mareh* на Неговото „явяване“. Това е песента на едно интелектуално и духовно разбиране, представено чрез двете видения в осма глава на книгата Данаил. Това е песента на един заветен народ, който бива съден и подминат, докато се избира нов избран народ. Процесът на избиране, и следователно песента, започна на 11 септември 2001 г.

Ще накара онези, които произлизат от Яков, да се вкоренят; Израил ще цъфне и ще напъпли, и ще изпълни лицето на света с плод. Нима го е поразил, както порази онези, които поразяваха него? Или е убит според клането на онези, които бяха избити от него? С мярка, когато изниква, Ти ще се препираш с него; Той възпира бурния Си вятър в деня на източния вятър. Затова чрез това ще се очисти беззаконието на Яков; и това е целият плод — да се отнеме грехът му: когато направи всички камъни на олтара като варовикови камъни, стрити на прах, ашерите и кумирите няма да се изправят. Но укрепеният град ще бъде запустял, и жилището — изоставено и оставено като пустиня; там ще пасе телецът, там ще лежи и ще изяде клоните му. Когато клонките му изсъхнат, ще бъдат отчупени; жените идват и ги подпалват; защото това е народ без разум; затова Онзи, Който ги е създал, няма да им покаже милост, и Онзи, Който ги е образувал, няма да им окаже благоволение. И в онзи ден Господ ще овършее от речното корито до потока на Египет, а вие ще бъдете събрани един по един, о, синове Израилеви. И в онзи

ден ще затръби голямата тръба; и ще дойдат онези, които бяха готови да загинат в асирийската земя, и изгонените в египетската земя, и ще се поклонят на Господа на светата планина в Ерусалим. Исаия 27:6–13.

Правилно разбрани, тези стихове посочват периода от 11 септември 2001 г. до скоро настъпващия неделен закон. Шести стих посочва цялата история, като определя началото на растението, което пуска корен, после разцъфтява и напъпва и накрая изпълва земята с плод. Плодът, който изпълва земята, прави това през „часа“, който е кризата на неделния закон. Докато тогава Христос събира Своя плод в житницата Си, Той също така привежда съд над Вавилон. Съдът, който настъпва през времето, когато земята е изпълнена с плод, е представен в седми стих, когато се задават двата въпроса: „Поразил ли го е, както поразиха онези, които го поразиха? Или е убит според клането на онези, които са избити от него?“

Тогава в осми стих поръсването на късния дъжд е отбелязано с израза: „С мярка“. Това, което кара растенията да изникнат, е дъждът; и когато началото на късния дъжд е отбелязано, то е отбелязано като започващо „с мярка, когато покарва“. Когато късният дъжд започва, той се излива „с мярка“, защото не се излива без мярка, ако жетвата е смес от истинско и лъжливо.

„Всяка душа, която е истински обърната, ще има пламенното желание да извежда други от мрака на заблудата в чудната светлина на правдата на Исус Христос. Великото изливане на Божия Дух, което озарява цялата земя с Неговата слава, няма да дойде, докато не станем просветен народ, който знае от опит какво означава да бъдем съработници с Бога. Когато имаме пълно, всеотдайно посвещение на служенето на Христос, Бог ще признае този факт чрез изливане на Своя Дух без мярка; но това няма да стане, докато най-голямата част от църквата не са съработници с Бога. Бог не може да излее Своя Дух, когато себелюбието и угаждането на себе си са така явно проявени; когато преобладава дух, който, ако бъде изразен с думи, би изказал онзи отговор на Каин: „Пазач ли съм аз на брата си?“ Ако истината за това време, ако знаменията, които се съгъстват отвсякъде и свидетелстват, че край на всичко е наблизил, не са достатъчни, за да събудят спящата енергия на онези, които изповядват, че познават истината, тогава тъмнина, съразмерна на светлината, която е сияела, ще застигне тези души. Няма и сянка от извинение за тяхното безразличие, което те ще могат да представят пред Бога във великия ден на окончателната равностетка. Няма да има какво основание да изтъкнат защо не са живели, ходили и работили в светлината на свещената истина на Божието слово и така да разкрият на един помрачен от греха свят чрез своето поведение, своето съчувствие и своята ревност, че силата и действителността на евангелието не могат да бъдат оспорени.“ Review and Herald, 21 юли 1896 г.

Сестра Уайт определя този пасаж като момента, когато ангелът от Откровение слиза, защото казва: „великото изливане на Божия Дух, което озарява цялата земя с неговата слава“. В друг пасаж, който често сме цитирали в тези статии, тя посочва, че когато „големите сгради на Ню Йорк“ „бъдат съборени“, „Откровение, глава осемнадесета, стихове от първи до трети, ще се изпълни“.

Ще продължим тези разсъждения в следващата статия.

Сега ще запя на моя Възлюбен песен за моя Възлюбен относно лозето Му. Моят Възлюбен имаше лозе на много плодороден хълм; и Той го ограда, и изчисти камъните му, и го насади с най-отбрана лоза, и построи кула в сред него, и издяла и лин в него; и очакваше то да роди грозде, а то роди диво грозде. И сега, о жители на Ерусалим и мъже на Юда, отсъдете, моля ви, между Мен и Моето лозе. Какво повече можеше да се направи за Моето лозе, което да не съм направил в него? Защо, когато очаквах да роди грозде, то роди диво грозде? А сега, елате, ще ви кажа какво ще сторя на Моето лозе: ще махна оградата му, и то ще бъде изпасено; ще съборя стената му, и то ще бъде стъпкано; и ще го запустея: няма да бъде подрязвано, нито копано; но ще израснат в него тръни и бодили; ще заповядам и на облаците да не ваят дъжд върху него. Защото лозето на Господа на Силите е домът Израилев, а мъжете на Юда — Неговото любимо насаждение; и Той очакваше правосъдие, но ето — насилие; правда, но ето — вопъл. Исаия 5:1–7.